

ouders, beter mee dan om verlegen

Heb jij dat ook wel eens, dat je heel boos bent op je ouders? Zo boos dat je ze wel wég wilt wensen? Of ben je wel blij met je vader en moeder, en met alles wat ze voor je doen?

Misschien mis je een van je ouders. Twee verhalen over dit onderwerp, een uit Nederland en een uit Tanzania.

Nederland:

Ik wou dat je ophoepelde

Stefan is boos. Steeds zit z'n moeder achter hem aan. "Vergeet je niet op te ruimen? Denk je aan je huiswerk? Pest je zusje niet zo."

Stefan is het zat. Hij wil gewoon doen wat hij zelf wil zonder dat er iemand aan zijn kop zeurt. Eten wat hij lekker vindt en niet 'wat de pot schaft'. Lekker laat naar bed en ruige films kijken. Nee, Stefan heeft het helemaal gehad. En daarom flapt hij eruit: "Ik wou dat je ophoepelde".

Zijn moeder kijkt hem aan. Hij verwacht dat ze boos wordt. Dat ze hem naar zijn kamer zal sturen wegens brutaliteit. Maar nee, ze kijkt hem alleen zwijgend aan. Dan zegt ze: "Dat is goed. Ik ga weg en papa ook. Je ziet wel wanneer we terugkomen." En zo gebeurt het. Mama en papa trekken de deur achter zich dicht en Stefan is alleen.

Wat zou Stefan allemaal doen met zijn vrijheid?
Bedenk het samen.

Stefan geniet eerst volop. Maar na een uur of drie vindt hij het minder leuk. Z'n kleine zusje zeurt steeds dat ze naar mama wil. Troosten helpt niet. Zijn buik gaat rommelen, maar er is niets te eten. Wel rauwe aardappels en andijvie, maar Stefan weet niet hoe hij die moet klaarmaken. En mama heeft de portemonnee mee, dus iets kopen gaat ook niet.

Wanneer zouden ze terugkomen? Ze zullen toch wel terugkomen? Stefan begint hem te knijpen. Stel je voor dat ze wegblijven, wat dan...?

Dan, gelukkig, hoort hij een sleutel in het slot. Een zucht van verlichting ontsnapt hem.

Tanzania:

Kan Joy blijven lachen?

Joy is twaalf jaar en haar naam betekent 'Vreugde'. Joy doet haar naam eer aan. Ze lacht bijna altijd. Om de geiten in het dorp die zo gek kunnen springen. Om die kleine peuter met zijn vieze snotneus. Joy lacht als de zon schijnt, maar ook als het regent. Dat betekent immers dat de maïs kan groeien. Dan hebben ze over een tijdje weer genoeg te eten. Joy heeft in haar dorp zelfs een bijnaam gekregen. 'Het-meisje-dat-altijd-lacht' wordt ze genoemd.

Joy woont in een klein dorp op het platteland van Tanzania. Al vanaf haar geboorte. Ze kent er iedereen en iedereen kent haar. Ze ging al met mama naar de markt toen ze nog maar heel klein was, veilig op mama's rug in een draagdoek. En later ging ze elke dag mee water halen, helemaal bij de waterpomp. Een uur heen lopen en een uur terug. Toen ze klein was met een klein emmertje water, maar nu met een bijna volle emmer van 10 liter.



Joy glimlacht in zichzelf als ze terugdenkt aan die tijd. Het leven was toen goed. Bijna altijd was er genoeg eten om je maag te vullen. Na het eten gingen ze zingen of papa vertelde een spannend verhaal. Over leeuwen, over de kwajongensstreken die hij vroeger uithaalde. Dan hingen ze aan zijn lippen, Joy en haar broertje Dickson. Haar twee kleine zusjes waren dan meestal al in slaap gevallen.

Joy zucht. Zo kort geleden nog maar. Nu is alles anders. Want eerst werd papa ziek. Steeds magerder werd hij en steeds zwakker. Toen ging hij dood. Als een kaarsje dat uitging. En kort daarna werd mama ziek. Ze probeerde het te verbergen voor de kinderen, maar Joy had het best gemerkt. En ze was bang, bang dat mama ook dood zou gaan. Ze probeerde zo goed mogelijk te helpen. Ze haalde water toen het voor mama te zwaar werd. Ze deed de was in de rivier voor de hele familie. Ze kookte zo goed mogelijk het avondeten. Het had niet echt geholpen, mama was ook gestorven. Een maand geleden was dat gebeurd. Het hele dorp had geholpen bij de begrafenis. Daarna stonden de kinderen er alleen voor.



Nee, Joy lacht niet zo vaak meer. Ze moet heel hard werken. Zij is immers de oudste. Zij moet zorgen voor de anderen. Water halen, koken, zorgen voor haar zusjes, die pas 7 en 5 jaar zijn. De was doen en op het land werken. Tijd om naar school te gaan heeft Joy niet meer. Trouwens, waar moet ze het schoolgeld van betalen? Het beetje geld dat er nog was, is helemaal op. Ook Dickson kan niet meer naar school. Als een van de kleintjes ziek wordt, kan ze de dokter niet eens betalen. Joy piekert. Hoe moet het verder? Ze ziet het niet meer zitten.

Dan wordt er geklopt. Voor de deur staat een oude vrouw die zegt: "Ben jij Joy? Ik ben je oma, de moeder van je vader. Ik hoorde dat je moeder ook gestorven is. Ik ben uit de stad hier gekomen om voor jullie te zorgen." Als ze die woorden hoort, voelt Joy een zware last van haar schouders glijden.



En nu jullie

Wist je dat jij een weeskind zoals Joy kunt helpen? Echt. Want er zijn veel weeskinderen in Tanzania. Wel één miljoen! TwinKids.nl wil die kinderen graag helpen. In de TwinKids Projectenkrant staat meer informatie. Twee leuke acties:

1. Wie durft?

Durf jij de verantwoordelijkheid aan om een uurtje alleen thuis te zijn en te zorgen dat alles prima loopt? Overleg dit thuis en geef je moeder/vader/verzorger een uurtje vrij. Jij past op het huis en op jezelf. Misschien kun je ook nog een klusje doen. Als dank verdien jij geld voor het Aidsweeskinderen-project van Twinkids.nl in Tanzania. Wat dacht je van € 5,- of € 10,- per uur?

2. Tanzaniaans waterdragen

Dit kun je doen met je hele klas. Stop een paar grote flessen water (minstens 5 liter, maar 10 mag ook) in een rugzak en wandel daarmee een half uur rondjes over het schoolplein of om de school. Je voelt dan hoe het is om zware lasten te tillen. Laat je sponsoren door familie, vrienden en kennissen.

Elke klas die meedoet, krijgt van TwinKids.nl drie mooie oranje bidons.

Het geld gaat naar het Aidsweeskinderen-project van TwinKids.nl in Tanzania.

Wil je ons vertellen hoe jullie actie verlopen is?

Mail naar info@twinkids.nl

Kijk ook eens op www.twinkids.nl

Tekst en afbeeldingen: TwinKids.nl, Zeist.